

TREBUIE OMUL SĂ SE ÎNTOARCĂ LA DUMNEZEU?

Astăzi mai este timp de har!

Verset introductiv: Faptele Apostolilor 17,30:

„Dumnezeu nu ține seamă de vremurile de neștiință și poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască!”

Dragă prietene!

Tema abordată de tine merită, într-adevăr, o examinare serioasă, așa că mă voi referi imediat la ea.

Tu scrii că ți s-a spus adesea în conversații personale sau la întruniri, că trebuie să te convertești; dar că tu nu simți această necesitate. Te consacri preocupărilor tale, ai un cămin bun, cei mai buni prieteni, speră să primești în curând un loc de muncă bun și apoi să vezi lumea. Ești absolut mulțumit cu relațiile tale – și, cinstit vorbind, îndemmurile persistente că trebuie să te întorci la Dumnezeu, le găsești foarte de prisos, ți-au ieșit pe nas.

Pot să înțeleg foarte bine lucrul acesta. Există oameni care permanent se ocupă de alți oameni, care toată ziua împart sfaturi bune sau îți povestesc că faci totul pe dos. Să fii nevoit să ascuți mereu așa ceva, nu este o distracție și mai cu seamă nu este pentru că nu știi foarte sigur că n-au dreptate.

Iar aceasta este extrem de important: au dreptate sau n-au? Trebuie să te întorci la Dumnezeu sau lucrul acesta nu este chiar așa de necesar? Dacă ar fi vorba de un lucru mărunț, ei da, atunci ai trece, într-adevăr, peste el, dacă după aceea ar reieși că tu n-ai avut dreptate. Pentru data viitoare o vei ști atunci. Dar în cazul convertirii este vorba despre locul unde îți vei petrece veșnicia. Lucrul acesta ar trebui, totuși, să fie așa de important, încât să ajungi să fii lămurit asupra lui.

Ai meditat vreodată asupra veșniciei? Sunt de acord cu tine în această privință, că niciodată n-o vom putea înțelege până nu vom fi acolo. Dar merită osteneala de a medita odată asupra ei, pentru a ne face cel puțin o mică impresie asupra ei, nu-i așa?

Am citit odată o legendă despre un băiat foarte deștept, pe care împăratul țării a vrut să-l pună la încercare. El l-a întrebat: „Cât de mult durează o veșnicie?” Băiatul a răspuns: „Împărate, într-o țară îndepărtată există un munte foarte înalt, al cărui vârf se înalță mult peste nori. Acest munte este făcut din minereu. O dată la o sută de ani vine o păsărică să-și ascute ciocul de munte. De îndată ce muntele va fi tocit în felul acesta, încât să nu mai poată fi văzut, va fi trecut o secundă din veșnice.”

Oare nu lasă acest răspuns o impresie despre infinitatea veșniciei? În afară de aceasta, nu este chiar exact, pentru că în veșnicie nu există secunde. Acolo o mie de ani sunt ca o zi, dar și o zi ca o mie de ani (2 Petru 3,8). Veșnicia nu are capăt și de aceea nici nu există o măsură cu care să se poată măsura.

Și totuși, această istorioară ne lasă să înțelegem câte ceva despre relația dintre timpul vieții noastre pământești și acela al veșniciei care urmează. Ce sunt 10, 50, 80 sau chiar 100 de ani în comparație cu veșnicia? Nu este atunci important să știm unde și cum o vom petrece?

Îmi amintesc din nou o istorioară. Știi că în Evul mediu majoritatea domnitorilor aveau bufoni. Aceștia erau de cele mai multe ori oameni diformi, care mai și purtau haine ciudate, care prin glumele și observațiile lor prostești trebuiau să-și înveselească stăpânii. Aceștia erau clauzii aceluia timp.

Un prinț i-a dat nebunului său o tichie de bufon (o scufie țuguată cu clopoței prinși de ea) și un sceptru de bufon ca semn al demnității sale, cu condiția să-i dea aceste lucruri aceluia care ar face prostii și mai mari ca el. Curând după aceea prințul s-a îmbolnăvit grav. Nebunul l-a vizitat și l-a întrebat dacă se va însănătoși curând. Prințul a răspuns că medicii ar fi zis că nu se mai poate spera într-o însănătoșire și că trebuie să moară în curând. „Ei”, a spus nebunul, „precis v-ați făcut pregătirile pentru marea călătorie și v-ați îngrijit ca totul să fie pregătit pentru primirea

dumneavoastră.” „Nu”, a spus împăratul, „acesta este lucrul cel mai îngrozitor, că nu știu cum voi fi primit.” „Dar n-ați știut că odată tot trebuie să faceți călătoria?” „Sigur că am știut, dar nu m-am ocupat niciodată de lucrul acesta. Erau atât de multe lucruri de rezolvat!” „Dar”, a spus nebunul, „când mergeați o zi în călătorie, călărea un crainic înainte și avea grijă să fie mâncare și băutură și așa mai departe. Dacă ați mers undeva pentru câteva săptămâni sau chiar luni, atunci totul a fost pus la punct cu mult timp înainte. Câteva zile înainte de plecare se duceau niște slujitori, pentru a avea totul în ordine când aveți să veniți. Iar pentru această mare călătorie unde veți rămâne pentru totdeauna, nu v-ați pregătit chiar deloc? Iată, vă dau înapoi tichia de bufon și sceptrul, pentru că așa de nebun n-am fost, totuși, niciodată.” N-avea nebunul dreptate?

Întâi ai mers zece ani la școală, iar acum lucrezi în timpul zilei și seara încă mai înveți, pentru a obține în curând un post bun. Astfel te ostenești douăzeci de ani pentru a câștiga bine pentru aceasta, poate timp de patruzeci de ani, ca apoi, dacă este posibil, să trăiești 10 ani sau dacă vei apuca o vârstă deosebit de înaintată, 20 de ani din pensia sau din economiile tale. Ce ai spune despre părinții care nu-și trimit copiii la școală și nu-i lasă nici să învețe vreo meserie, pentru că sunt de părere: lasă-i să se joace liniștiți, copiii doar nu se gândesc la viitor și când vor fi așa de mari încât trebuie să-și poarte singuri de grijă, ei da, atunci vor vedea ei cum se descurcă.

Dacă acum trudești așa și sacrifici atâția ani din viață pentru a avea cel mult cincizeci sau șaizeci de ani venituri bune, nu este atunci iresponsabil să nu te gândești la veșnicie și să nu te preocupe întrebarea: Unde voi petrece veșnicia? Și dincolo de aceasta, tu nici nu știi, de fapt, dacă primești postul bun, dacă nu cumva te îmbolnăvești sau chiar trebuie să mori înainte să ajungi acolo. Dar că te așteaptă veșnicia, aceasta o știi sigur! „Oamenilor le este rânduit să moară odată!” Acest cuvânt biblic n-a fost pus la îndoială încă niciodată, nici măcar de marii batjocoritori și de cei mai împietriți atei. Nu s-au putut ating de el, altfel ar fi fost luați în râs. Căci cine n-a simțit încă moartea în apropierea lui?

Dar cum continuă acest verset din Evrei 9? – „Și după aceea vine judecata”. Oare nu este atunci o nebunie iresponsabilă să nu te îngrijești de nimic și să lași totul să vină liniștit asupra ta? Foarte sigur că atunci vei observa singur unde vei petrece veșnicia. Dar atunci în vecii vecilor nu se va mai schimba nimic. „Ori încotro ar cădea copacul, în locul unde cade, acolo rămâne.” (Eclesiastul 11,3).

Dar acum vei spune: Păi da, chiar așa de urgent nu este pentru mine! Am și așa deja destule de făcut. Și în timpul tău liber nu vrei să te ocupi cu asemenea lucruri sumbre ca moartea și murirea. Tu crezi că ai putea face lucrul acesta și când vei fi ceva mai bătrân, după ce ai savurat câte ceva din viața ta și vei găsi mai mult timp să meditezi asupra muririi. Știi tu dacă vei mai trăi 50 de ani? Sau încă 30? Sau numai 10? Sau doar încă douăsprezece luni sau poate chiar numai douăsprezece ore?

Îmi amintesc de un negustor din Olanda, care din spatele ușii prăvăliei sale a tras cu urechea la un predicator de stradă. Când cuvântarea s-a sfârșit, s-a dus în cameră, s-a așezat pe un scaun – și a fost mort.

Chiar dacă mai trăiești mult, vrei atunci, cât ești puternic și sănătos, să faci ce vrei și apoi să lași restul în seama lui Dumnezeu? Dacă vrei s-o faci așa (și dacă rămâi în viață), oare te va mai primi Dumnezeu atunci?

Sigur, „Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți” (1 Timotei 2,4). El le strigă tuturor oamenilor: „Împăcați-vă cu Dumnezeu” (2 Corinteni 5,20)! El i-a primit pe tâlharul de pe cruce și pe alte mii de oameni care s-au convertit pe patul morții. Eu însumi am cunoscut o femeie care avea 85 de ani când a ajuns la convertire.

Dar în Iov 33 chiar scrie că Dumnezeu vorbește cu omul de două-trei ori, dar dacă omul nu ascultă, atunci își „pecetluiește” „învățarea”.

După ce Faraon a refuzat de câteva ori să asculte, Dumnezeu i-a împietrit inima, astfel încât mai târziu nu s-a mai putut întoarce la Dumnezeu.

După răpirea Adunării, Dumnezeu „le trimite o lucrare de rățacire” tuturor celor care au auzit Evanghelia și n-au crezut-o, „pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul să fie osândiți” (2

Tesaloniceni 2,11-12). Aceasta o poate face Dumnezeu și cu tine, dacă refuzi mereu invitația Lui de a te întoarce la El. „Dumnezeu nu ține seamă de vremurile de neștiință și poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită, prin faptul că L-a înviat din morți” (Faptele Apostolilor 17,30-31).

N-ar trebui să te faci om serios și să vii acum imediat la Dumnezeu cu mărturisirea păcatelor tale și cu rugămintea ca El să vrea să te primească?

„Dar noi suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,20-21).

„Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” (Evrei 4,7).

Cu salutări cordiale,

al tău H.L.H.